

Lovčický občasník

listopad 2009

č. 10

Lovčický občasník č. 10. To je konstatování, které mě těší a snad můžu vyjádřit trochu radosti, že jsem to vydržel až k tomuto číslu. Je to zejména proto, že je o čem psát. A to nejenom o historii, ale hlavně o současném dění v Lovčicích. O tom, že dokážeme společně něco udělat. Tak aby se nám tady, **doma** – a je jedno je-li to domov stálý nebo víkendový – žilo stále dobře. Že dokážeme přehlédnout / asi je to to nejsprávnější slovo / občasné pokusy o narušení dobrých vztahů. A pokud to dokážeme, je vyhráno. Vždyť každý víme, a někteří bohužel i zažívají, že špatné sousedské vztahy dokáží každodenní život notně pokazit. Tedy pro většinu z nás. Bohužel pro někoho to je skoro náplň života. A přitom ten život není tak dlouhý, aby v něm bylo příliš místa na zlost, podlost, lež, nenávist a všechno to, co ho kazí.

Proto když se povede nějaká akce, všichni se pobaví, nebo mají radost ze zábavy třeba dětí, je to uznání pro organizátory, ale hlavně prostředek jak se setkat, popovídat si, pobavit se, prostě strávit chvíle se sousedy. Skvělým příkladem bylo country posvícení v klubovně hasičů. Určitě setkání na které se vzpomíná s radostí. Určitě setkání, na které nestárnoucí country hudba vytvořila atmosféru, ve které se cítili dobře staří i mladí a je jedno jestli věkem nebo duchem. Ještě jednou poděkování všem, kteří se na jeho přípravě a průběhu podíleli. Příští rok nashledanou.

Na zachycení plného „domu“ bylo zapotřebí „rybí oko“. Foto je z klidného poslechového začátku. To, že se zcela zaplnily obě klubové místnosti svědčí o vzrůstající oblíbenosti. A konec? Ten byl dlouho po půlnoci.

Turnaj v mariáši patří k naší pouti už pět let. **.5. ročník** přilákal hodně „přespolních“. A tak letos nebyl na bedně nikdo z domácích. Tak snad příště, v ročníku s číslem 6.

Připomenutí vydařeného „zájezdu“ do divadla. Jak pravila upoutávka: „Máte chuť se rozesmát až k slzám? Přijďte na slavnou one man show o tom, co dělá muže mužem a ženu ženou, o rozdílech mezi námi, o lásce, partnerství a vtipně utajených kvalitách obou pohlaví.“ Výsledek? **Balzám na duši! Hodina a půl uvolněného, nepřetržitého smíchu.**

Letošního ročníku se opět zúčastnily naše dvě odvážné hráčky. A není to pro ně někdy ve vypjaté atmosféře „soutěžících“ mužských profesionálů „jednoduché“. A nepomohlo jim ani to, že v konečném účtování velkou většinu z nich porazily.

Léto je plné zážitků. Následující fotografie si dávají za cíl připomenout některé společné zážitky. Připomenout si příjemné chvíle strávené nejen s dětmi, ale i spolu s ostatními obyvateli Lovčic.

Když hovořím o pohodě. Tato fotografie je až téměř reklamní, zvučí na příští ročník rybářských závodů dětí. **Příští rok nashledanou!**

Není ale nouze ani o dramatické okamžiky. Tátové berou soutěžení svých potomků vážně a na „ztráty“ nehledí. Ještě že jsou na blízku dědové a podají záchranu.

Rybáři nezbytně potřebují vydatné občerstvení. „Hambáč“ pro děti a kuřátko pro dospělé rybáře to jistí. Přeci nebudeme riskovat občerstvení z vlastních úlovků. I když letos by to docela šlo. Vítěz dětských závodů nachytal 127 cm ryb. Vítěz podzimních závodů pro dospělé 718 cm. Slušné výsledky. Velmi slušné!

Dva záběry z vydařeného výletu do Vojensko historického muzea v Lešanech a muzea motocyklů v nedalekých Netvořicích. I přes ne zrovna nejlepší počasí si všichni účastníci užili velmi povedené expozice vojenské techniky i motocyklů.

Když se podaří odpoledne plné pohody, smíchu a zábavy je na co vzpomínat. Druhým rokem jsme vyřezávali dýně. Ne proto, aby odháněly zlé duchy, protože nezlobíme /skoro/, ale právě pro zážitky spojené s jejich výrobou. Plná klubovna účastníků všech věkových kategorií to jenom potvrdila.

Na tomto místě uveřejňuji úryvky z historie Lovčic. I dnes tak učiním. Ale nejdřív informace o vydařeném odpolední 28. června. Po dobrém ohlasu prvního setkání „důchodců“ jsme zorganizovali odpoledne na téma „Historie a stavební památky Lovčic a okolí“. Přednášející Josef Moravec, člen Včely Čáslavské, připravil zajímavé vyprávění o pamětiho-dnostech sousedních sídel a jejich vztahu k Lovčicím. Soustředění jsme využili k přivezení knihovny i s knihovnicí z Bílého Podola. Zájem o zapůjčení knih potvrdil, že to byl dobrý nápad.

A protože byla přednáška věnovaná více okolí Lovčic, bylo o dalším tématu rozhodnuto. Bude více o Lovčicích.

Poděkování patří i těm všem, kteří k pohodovému odpolední přispěli přinesením skvělého občerstvení. Moc chutnalo.

Dalších pár slov o historii zdejší školy.

O jejím otevření jsem psal minule. Asi nejenom mě zajímá, jak byli tehdejší učitelé placeni. Zejména když dnes neustále slyšíme nářky na jejich ohodnocení. Rok 1890 jsem nenašel, ale v roce 1894 vyšel „Zákon platný pro království České“, kterým se měnily paragrafy předchozích zákonů. „Tím zákonem upraveny hlavně platy učitelské. Od 1. ledna 1895 vřa-děna bude zdejší škola do V. třídy platební. Služné správce školy bude ročně 500 zl. a 80 zl. funkčního přídatku mimo 6 služebných pětiletých přídatků 50, 100, 100, 100, 50 a 50 zl., jež čítati se budou od prvního definitivního ustanovení buď za podučitele neb učitele. Osoby učitelské mohou dány býti na odpočinek buď ku své žádosti neb z moci úřední, po doko-naném 40. roce služebním má každá osoba učitelská právní nárok, aby dána byla na odpočinek. Po dokonání 10. vpočíta-telného roku služby činí výslužné 34 % vpočitatelného služného ročního. Toto výslužné zvyšuje se každým dokonaným rokem služebním o 2,2% až do dokonaného 40. roku služby. Vdově po osobě učitelské, která v čas úmrtí svého ještě ne-dokončila 5. vpočítalelného roku služby, náleží jako odbytné čtvrtina, která v čas úmrtí svého pět neb více než pět, ale ještě ne úplných deset takových let služby dokončila, náleží jako odbytné polovice vpočitatelného služného ročního, kteráž zemřelý manžel požíval naposled.“ Tolik řeč tehdejšího zákona.

Jaké další zajímavosti přinesl **rok 1894** v Loučicích. Tak například:

První veřejná svítilna v Loučicích upevněna byla na pilíři vrat statku pana Václava Havránka, rolníka v Loučicích čís. 9, světlo v ní prvně rozžato večer v neděli dne 29. října 1894.

Epidemická nemoc chřipce podobná vypukla ve zdejší obci na počátku měsíce prosince 1893. Nemocí tou roznemohl se se učitel, celá jeho rodina, mnoho dospělých lidí i dětí. Nemoc počala silným bolením hlavy, zimnicí v celém těle, zvláště v páteři, pak nastaly bolesti v hlavě, horečka, tíha na prsou, kašel, velká bolest v prsou, úplná nechut' k jídlu, nemoc kon-čila slabostí celého těla. Doba nemoci nebyla u všech osob stejná, trvala týden až 14 dnů.

Jedna událost z roku **1893**. Trochu reaguji na diskusi v klubovně, v jaké měně je uvedena cena „Průvodce po Čáslavsku“, z roku 1902, který jsem nedávno získal. 1K 20h. znamená tedy jednu korunu dvacet haléřů.

Jak to probíhalo v Loučicích. „**Nové peníze dle měny korunové zlaté rakousko – uherské**. Dosavadní peníze dle měny rakouské / rakouské číslo/ budou poněmáhlu vzaty z oběhu a nahrazeny penězi novými.

Zlaté mince budou dvacetikoruny a desetikoruny, stříbrné koruna = 50 krejcarů rak. čísla, niklové 20 halíř a 10 halíř, bron-zové dvouhalíř a halíř. Koruna = 100 halířů, halíř = 1/2 krejcaru rakouského čísla.

Dne 6. dubna 1893 prvně přineseny byly do Loučic nově vydaný halíř a dvouhalíř.“ Tolik dobové záznamy.

Jaká byla síla koruny? Kolik co stálo? Neručím za úplnou přesnost, ale následující ceny měly platit na menším městě v ro-

ce **1900:** 1kg hovězího masa = 1,40 K, kopa vajec = 4,20 K, 1kg mouky pšeničné = 26-36 h, rohlík = 4 h
slepice = 1,50 K, košile = 6 K, boty = 10 – 16 K, kráva = 250 K
1kg cukru = 80 h, 1kg brambor = 6 h, 1kg másla = 1,50 K, košile = 6 K
železná kamna střední velikosti = 10 K
roční nájemné za jednu místnost v Praze vyšlo na 100 – 200 K

Určitě zajímavé srovnání nejenom v absolutní výši, ale i v porovnání cen jednotlivého zboží. Výši platů pro srovnání jsem našel takto: **Učitel a městský lékař** – roční plat - 2 000 K + 200 K tzv. příbytečné/dnes by se řeklo příspěvek na nájem/

Městský zahradník – roční plat – 1 400 K

O poznání nižší platy bychom našli u dělníků. Tzv. „obvyklá denní mzda“, paralela dnešní minimální mzdy činila **1 K na den, tj. cca 300 K za rok**. Týkala se mladistvých dělnic a učnic. Typický **plat dělnice** činil něco přes **400 K za rok**. Platy kvalifikovaných dělníků mohly dosahovat i k **1.500 K za rok**.

Tak vzhůru do trocha počítání a srovnávání jak na tom dnes jsme!

Dva letní pohledy do hloubek. Druhý dává tušit, že bude obnoveno oplocení „stromu republiky“ tak, jak jej pamatují dříve narození obyvatelé Lovčic. Pohled první dává tušit krásy, které mají sice kratší trvání než památný strom, ale zase jsou příslibem větších zážitků. Takže „**Léto budiž pochváleno**“.

Na co se můžeme těšit:

Listopad - brigáda hasičů k dalšímu zvelebení klubovny
- mikulášská výzdoba klubovny

Prosinec - maškarní mikulášská diskotéka pro děti
- příprava a roznesení Betlémského světla
- vánoční turnaj v „Člověče nezlob se“

Leden - výroční schůze hasičů

Starší, ale co říkám, stále živá, vzpomínka na návštěvu divadla v hlavním městě. Noční Prahu jsme mnozí z nás už léta neviděli a je stále krásná a Lovčičandy, ji ještě vylepšily.

Když jsme před časem, asi dva roky zpět, zřídili internetové pracoviště, vybavili jsme ho počítači, které jsme získali jako dary od místních i chalupářů. Sloužily. Byli jsme rádi za možnost veřejného pracoviště, místa kde se zejména mládež mohla „vyřádit“ v hrách i získat nové poznatky. Ale nastal okamžik, kdy staré vybavení přestalo stačit. Nestálo na stále častější virové ataky, na nové programy a nemluvě o hrách. Nejde, nejde, zavirováno! Nejčastější zvolání.

Proto jako na zavalanou příšla s informací Monika Miřejovská, že **Nadace Holcim** poskytuje svým zaměstnancům dotace na prospěšné akce v místě bydliště. Sepsala žádost, poslala a dopadlo to. Díky tomu máme funkční a pravidelně využívané pracoviště. **Ještě jednou děkujeme!**

Pokračování povídky – **Zazděná paní** / z knihy „Kytíčka pověstí“ autorů J. Mrštíka a J. Prchala /:

Druhého dne se vypravila Václava se sluhou, jenž pána provázel, k paní Kartuši, aby ji přivedla k smrtelnému loži pánovu. Byla to skutečně ona. Dlouho se zdráhala, ale pak se přece odhodlala. Přišla k lůžku, na němž její manžel ležel, a dívala se na něho. Věděl již o všem. Vztýčil hlavu, paní Kartuše klesla u lože na kolena. Zraky i ruce jejich se setkaly, hlavy se k sobě sklonily... Byla to dojemná chvíle. Usedavé štkání vyplnilo celou světnici. Náhle Mikuláš přitiskl paninu ruku na svá ústa – a utichl navždy...

Paní Kartuše se na Lichnici nevrátila. Ponechala hrad Johaně z Březovic a sama zůstala v dědině u milých lidí, aby ošetřovala hrob svého manžela a zase konala dobro. Z vězení ji pomohl šlechtitý panoš Epík, který ji kdysi s Václavkou zazdíval. S nimi uprchla do vesničky u Mladé Boleslavi, kde se zvláštní náhodou smířila s panem Mikolášem.

konec